

JA NO SOC UN NEN!

Són les dues de la matinada i en Gabriel encara no pot dormir. Segueix pensant en el que li ha dit el seu pare: “Has tornat a treure un 8 en l’examen de català? Tant et costa treure un 10? Jo no ho entenc...”

En Gabriel no va poder dormir aquella nit.

El dia següent, el Gabriel va trobar un regal a sobre del seu llit. Què era? El va obrir. Era un altre llibre de política! En Gabriel va pensar: Quina mandra. Ara ho hauré de llegir...

En Gabriel es va vestir i va anar al menjador. Allà hi havia el seu pare assegut llegint el diari.

-Papa.

-Què vols fill meu?

-No res, només volia donart-te les gràcies pel llibre.

-Em va costar molt trobar-lo, espero que el gaudeixis.

-Gràcies, papa. Bé, ja me’n vaig, ja és l’hora.

-Que et vagi bé l’institut, fill.

-Adeú.

-Adeú.

En Gabriel se’n va anar. Quan va arribar a l’ institut, el seu millor amic Pol, li va dir que com que dibuixava tan bé, podia anar a una activitat extraescolar d’art els dilluns i els dijous de 5:30 a 6:30. En Gabriel tenia moltes ganas d’anar-hi, però el seu pare era molt estricte i no li deixava fer res que tingués a veure amb l’art i la imaginació.

A les 5, quan va sortir de l’ institut, li va anar a preguntar al seu pare si podia fer l’extraescolar d’art. Tal com ell s’esperava, el seu pare li va que no. Estava molt

disgustat. Ell volia prendre les seves pròpies decisions! N'estava fart que el seu pare volgués que fos un empresari, un jutge o un polític! A ell li agradava dibuixar, crear nous mons imaginaris!

El dia següent, quan va anar a l'institut, l'Anna, la professora d'art, li va preguntar:

-Ja has decidit si aniràs a l'extraescolar d'art?

-Ja coneixes el meu pare, no li agraden aquestes coses...

-Oh! Ho entenc... Doncs tinc una idea. Va ser el teu aniversari fa poc, oi?

-Sí, per què?

-Et puc fer un regal bastant estrany.

-Quin?

-Doncs, què et semblaria si et regalés les classes d'art?

-Ho dius de veritat?

-És clar que sí!

-M'encantaria!!! Moltíssimes gràcies!

-Doncs comences la setmana que ve.

-Genial! Bé, me'n vaig que tinc classe.

-Fins després.

El primer dia d'art, l'Anna li va dir que agafés una llibreta i dibuixés el que volgués. I així ho va fer. El cap de dues setmanes el seu pare començava a sospitar que el seu fill faltés els dilluns i els dijous a la tarda. Li va preguntar al pare del Pol si sabia alguna cosa sobre aquell tema. I li va respondre:

-És clar que ho sé. Fa classes d'art.

-Com que fa classes d'art?

-No ho sabies?

-On està ara mateix?

-A l'escola.

-Adéu! - Va dir el pare d'en Gabriel tot enfadat.

-Va tancar la porta i se'n va anar a buscar el seu fill a l'escola.

Quan van entrara a casa, el pare li va dir al Gabriel:

-Fas classes d'art, eh? No m'agrada aquest comportament que tens... Et vaig dir que res d'això! Estàs castigat sense sortir! Ves a la teva habitació i no surtis!

El Gabriel es va quedar de braços de creuats i li va dir:

-Sempre he de fer tot el que tu vols!? No és la teva vida! Tu tens la teva i jo la meva! Ningú t'ha demanat que em controlis les 24 hores del dia!

En Gabriel va entrar a la seva habitació i va fer un cop de porta.

El pare d'en Gabriel va veure una llibreta a la motxilla i la va obrir. Allà hi havia tots els dibuixos d'en Gabriel. El pare es va quedar sorprès dels dibuixos que hi havia i no s'ho podia creure. Eren espectaculars! Es va adonar que s'havia equivocat. Allò ue havia fet estava malament i ho sabia. En Gabriel tenia 14 anys i era capaç de decidir el que a ll li agradava. Va entrar a l'habitació d'en Gabriel i li va demanar perdó.

-Ho sento molt, fill. És que des que es va morir la teva mare potser soc massa estricte.

Es van abraçar i es van demanar disculpes.

A partir d'aquell dia ja no es van discutir per aquell tema. En Gabriel li ensenyava tots els dibuixos que feia i el seu pare n'estava molt orgullós.

Grupi